

Дунавска комбуха

Јелена Марићевић

Све нас је вир Дунава једном однео
у средиште свог бића и онда,
вратио нас на обалу.
Да смо се борили против реке,
утопили бисмо се.
Ношени стихијом,
без имало борбе и рада мишића,
ваздухом напуњених трбуха,
расли смо у сопственим душама као комбуха.

Сањајући у хладној соби 4 недеље
како ме носе дунавски вирови
и враћају на обалу,
хранила сам се шећером
идући ка средини реке смером казаљке на сату.
Када би се круг окренуо,
Дунав би постајао зелен као чај
и збацио ме је на гомилу камења,
горких као пелен.

Пила сам пелинковац сваког јутра уз кафу.
Кафа је стизала у желудац,
ношена вировима пелинковца
и док је будила мозак, пелен је отицао у ноге.
Била сам Дунав,
дно би ми увек одсецало ноге и претварало их у пераја.
Кафа би увек отварала зенице за гнездо неке птице.
Риба је пливала на дну шоље чаја,
птица је цвркулала на дршци од шоље,
пила сам себе против своје воље.